

Kolumbusz

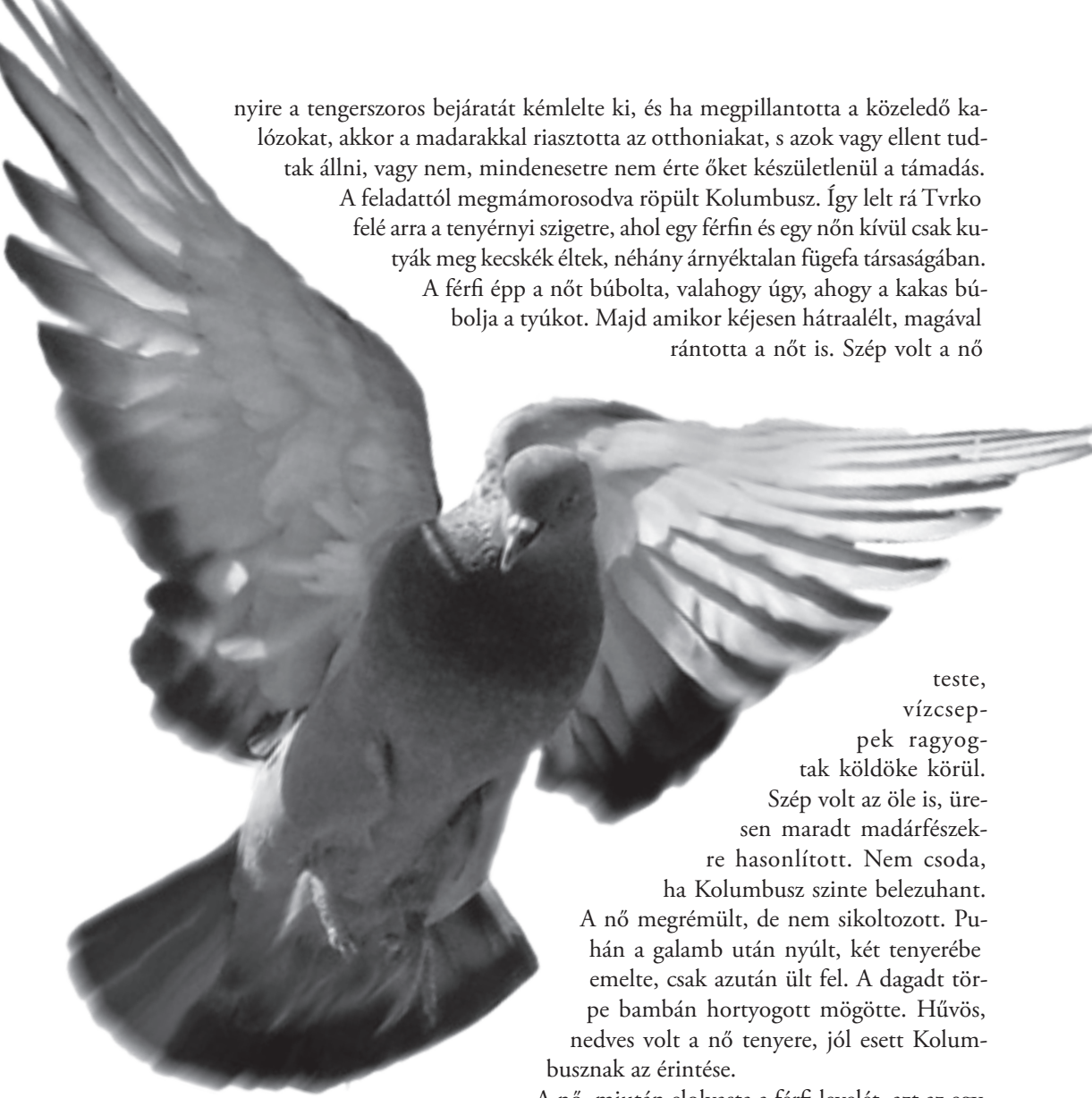
Ki tudja, miért a nyaranta mindig kiszáradó Viltvice patakra, és miért nem a pár méterrel arrébb lévő tengeröblökre építették. Soha senki nem kérdezte meg, így aztán ott állt a lépcsősor, mint valami értelmetlenül előtolakvó kérdés. Vagy valami egyéb. Ám ha az öblökhöz vinne, ugyanolyan értelmetlen volna, ugyanis a házban lakók szinte soha nem mozdultak ki. A férfi évek óta tolószékekben ült, a felesége pedig allergiás volt a tengerre. Egyéb allergia is gyötörte... Többek között a padlásra vezető lépcsők puszta reccsenésétől hisztériás rohamot kapott. Főképp, ha a férje igyekezett ott felfelé: nyögdecselve felfenekelt a következő lépcsőfokra, majd maga után ránagatta a zörgő tolószéket.

A férfi két dolog miatt kínlódta fel magát a padlásra. Ott volt a manzárdszoba, ahonnan naphosszat nézte az öblöt, a messzeségbe vesző tűzhányókkal, amelyek közül már csak a legtávolabbi eregetett néha-néha egy-egy füstkarikát, bár lehet, csupán a tővében lakó halászsok égették az elszáradt szőlővesszőket (mert nemcsak halásztak, de szőlőt is termesztettek). És a padláson volt a galambdúc is. Még a nagyapja építette. A férfi megörökölte a házat is, a galambokat is. Amióta lebénult, azóta többet foglalkozik velük. Négy párat tart. Az egyik szivárványos hímet különösen kedveli, nevet is adott neki, Kolumbusznak hívja. A többieket hol így nevezi, hol úgy. Kiröpteti őket minden nap, aztán messzelátóján figyel, ahogy sebesen eltűnnek Kosljun felé.

A férfi betegsége lassan, de elkerülhetetlenül súlyosbodott. Mogorvasága is. Olykor napokat maradt fent. Nem zavarta, hogy bűdös az izzadságtól, vagy kopog a szeme az éhségtől. Egy ilyen több napos elvonulás végén kezdett azon töprengeni, hogy megírhatná az életét. Neki is fogott. Ám sehogy nem jutott előre. Leírta az első mondatot, többször elolvasta, majd összegyúrta a papírt. Elővett egy újat. Leírt egy másik mondatot, elolvasta, széttépte.

Napok múltán lett egy mondata, amit nem volt szíve eldobni. Úgy érezte, valamit kezdeni kellene vele. Valahová el kellene menekítenie. Egy olyan szív oltalmára kellene rábízania, amelyet azonban még nem rajzoltak rá egyetlen szerelem-térképre sem. Felmarkolta a lapot, óvatosan leszakította róla a mondatot, majd a keskeny papírcsíkot összehajtogatta. Beillesztette Kolumbusz gyűrűjébe, aztán hess, a markából kiröppentette a madarat...

Kolumbusz rögtön tudta, feladatot kapott. A postagalamboknál nem úgy van, mint az embernél. Esetükben az emlékezet átszáll szülőkről fiaikra. Kolumbusz is emlékezett ősei életére. Emlékezett a nagy vesszőkosarakra, amelyekben az utazók magukkal cipelték őket, hogy híreket küldhessenek családjuknak vagy üzlettársaiknak. A hajósemer több-

nyire a tengerszoros bejáratát kémlelte ki, és ha megpillantotta a közeledő kalózokat, akkor a madarakkal riasztotta az otthoniakat, s azok vagy ellent tudtak állni, vagy nem, mindenesetre nem érte őket készületlenül a támadás. A feladattól megmámorosodva röpillt Kolumbusz. Így lelt rá Tvrko felé arra a tenyérnyi szigetre, ahol egy férfin és egy nön kívül csak kutyák meg kecskék éltek, néhány árnyéktalan fügefafa társaságában. A férfi épp a nőt búbolta, valahogy úgy, ahogy a kakas búbolja a tyúkot. Majd amikor kéjesen hátraalélt, magával rántotta a nőt is. Szép volt a nő

teste,
vízcsep-
pek ragyog-
tak köldöke körül.

Szép volt az öle is, üresen maradt madárfészekere hasonlított. Nem csoda, ha Kolumbusz szinte belezuhant. A nő megrémült, de nem sikoltzott. Puhán a galamb után nyúlt, két tenyerébe emelte, csak azután ült fel. A dagadt törpe bambán hortyogott mögötte. Hűvös, nedves volt a nő tenyere, jól esett Kolumbusznak az érintése.

A nő, miután elolvasta a férfi levelét, azt az egy sort, némi gondolkodás után, még ott a parton, egy kormos pálcahegygel azonnal válaszolt rá. Visszatűzte a madár lábára, az pedig, jóllehet igen elcsigázta az út, azonnal hazarepillt.

Gazdája először közömbösen fogadta, nyilván azt hitte, még mindig az ő levele fityeg a gyűrűjében. Végül mégis észrevette, hogy nem hosszában, hanem keresztben túrték össze a papírt... Amit motyogva kibetűzött, abba beleszédült. Nyomban odakuporodott a manzárszoba asztalához, és megírta az első oldalt az életéből. Aztán lekörmölte még egyszer, tömörebben, hogy ráférjen egy kisebb lapra, amit beszuszakolhatott az alumíniumgyűrűbe.

■ **Láng Zsolt** (Szatmárnémeti, 1958): prózaíró, szerkesztő. 1990-től a Látó szépirodalmi folyóirat szerkesztője. Legutóbbi kötete a Kalligramnál: *Szerelemváros (és más történetek)* (2013).